

Dovolatelovo prohlášení o určení honoráře nepostrádá ani dostatečné určitosti. Ve skutečnosti netýká se vytýkaná neurčitost prohlášení samého, nýbrž toho, zda jsou veškeré v účtech obsažené položky takové, jež se týkají honoráře v záležitostech Dra. S-a. Než není třeba o tom rozhodovati dříve, než odměny budou stanoveny Drem. K-em.

Čís. 6724.

Třebaže vyhláškou magistrátu hlavního města Prahy ze dne 28. dubna 1903 jest vymezena hodina, do níž má býti vykonáno nařízené posypání chodníku, není majitel domu (domovník) sprostěn zodpovědností za to, že neposypal chodník co nejdříve a časně z rána.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1927, Rv I 1547/26.)

Žalobkyně upadla o čtvrt na osmou ráno na kluzkém chodníku před domem žalovaných. Žalobu o náhradu škody proti majitelům domu a domovnici o b a n i ž š í s o u d y zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil spor prvému soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Žalobkyně shledává dovolací důvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s. v nesprávném výkladu ustanovení Šu 12 vyhlášky magistrátu hlavního města Prahy ze dne 28. dubna 1903, podle něhož »kdykoliv sníh napadne, jsou majitelé domu nebo jejich zástupci povinni chodníky a stezky a tam, kde chodníků není, prostor uliční na půldruha metru v šíři podél jejich usedlostí, tudíž i při svých zahradách atd. co nejdříve od sněhu dáti očistiti a jako při náledí výhradně říčním pískem posypati« — a »když napadne sníh v noci, nebo při náledí, musí býti čistění chodníků, urovňání povstalých hrbolků a posypání chodníků a stezek říčním pískem časně ráno, nejdéle však do osmé hodiny ranní, a při stále trvajícím nepohodě takové i opětně mezi dnem vykonáno takovým způsobem, by chodníky a stezky byly vždy ve stavu schůdném bez každého nebezpečení udržovány«, jakož i »k úplnému vyčistění chodníků a stezek musí se ihned zakročiti, jakmile nastane tání.« Odvolací soud míní, že jest sice pravda, že podle tohoto předpisu posypání chodníku má se státi co nejdříve a časně ráno, ale považuje pojmy tyto za tak neurčité a pro jejich výklad za tak pružné, že magistrát sám uznal za nutno, by přesně vymezil lhůtu, do které má býti vykonáno nařízené posypání chodníků, a proto soudí odvolací soud, že, pokud neuplyne vzpomenuťá lhůta, nelze tvrditi, že předpis byl porušen, a dovozovati zavinění, zavazující ku náhradě škody z jeho opomenutí, jakož i soudí, že, i když lze dovolatelce dáti za pravdu, že je ve pražských ulicích v době mezi 7—8 hodinou ranní značná frekvence a že ona lhůta se zřetelem na to měla býti posunuta na časnější hodiny ranní, přece nelze při posuzování otázky zavinění, které jest základní podmínkou zavazku ku náhradě škody, přehlížet pozitivní předpis vydaný úřadem k tomu povolaným, poskytující ku splnění povinnosti jím uložené určitou lhůtu. Žalovaní

odpovídají v dovolacím sdělení na tyto důvody druhé stolice tvrzením, že, kdyby neměl výraz »do osmé hodiny« významu druhou stolicí mu přiřkládaného, mohlo by býti i takové čištění chodníků pokládáno za opožděné, které by mohlo býti provedeno po čtvrté hodině ranní a že by domovníci musili na chodnících míti noční službu, že časové omezení — osm hodin — běže zřetel i na obecenstvo i na majitele domu a jejich zřízení. Tímto vývodem nedostává se však právnímu názoru druhé stolice nijaké podpory, neboť v souzeném případě, jak bylo zjištěno, udál se dovolatelčin úraz dne 11. března 1925 o čtvrt na osmou hodinu ranní, kteréhožto dne sněžilo se střídavou intenzitou od noci do půl deváté hodiny ráno, v sedm hodin ráno byla vrstva souvisle ležícího sněhu průměrně 1 cm vysoká, teplota byla + 1.38° C nejvyšší a — 4° nejnižší, a sníh zůstal ležeti, ve chvíli úrazu sníh nepadal, chodník byl prost sněhu, ale kluzký od náledí a nebyl posypán pískem. Nemůže tedy býti řeči o nočním konání služby domovnícké, uváží-li se, že dne 25. března 1925 vycházelo slunce již o 5 hod. 53 min. Ukládáno-li onou vyhláškou magistrátu (§ 12), že posypání chodníku má se státi co nejdříve a časně ráno, je to předpis zcela srozumitelný a určitý, neboť musí býti vykládán v souvislosti se hmotněprávními předpisy občanského zákona (§§ 1297 a 1299 obč. zák.), jakož i ostatními předpisy o náhradě škody. Předpokládá-li zákon v §u 1297 obč. zák. o každém, kdo má zdravý rozum, že může vynakládati tolik péle a pozornosti, kolik může jí býti vynaloženo při obyčejných schopnostech, musí vyhláška pražského magistrátu vykládána býti v tom smyslu, ba u spolužalované správkyně domu docela v přísnějším smyslu §u 1299 obč. zák. a dlužno usuzovati, že, když byl v souzeném případě v době dovolatelčina úrazu, ač sněžilo, chodník už sněhu prost, že měla podle zdravého rozumu splněna býti další povinnost správkyně domu, totiž posypání kluzkého chodníku říčním pískem, zajisté ještě před nastalou frekvencí, neboť si musila býti ve smyslu uvedených předpisů vědoma, že úkon ten je nutný proto, poněvadž jeho opomenutím ohroženy jsou zdraví a bezpečnost těla lidského, což je opomenutí podle §§ů 335 a 431 tr. zák. trestné. Byť i tedy magistrát přesně vymezil lhůtu, do které má býti vykonáno nařízené posypání chodníků, až do osmé hodiny ranní, nelze správkyni domu sprostíti zodpovědnosti za nedbalost, že chodník neposypala co nejdříve a časně ráno, než začne čilejší frekvence, a že s touto, zajisté přílišné námahy nevyžadující práci mínila snad sečkati až do nejzazší lhůty magistrátní vyhlášky.

Čís. 6725.

Nejde o žalobu podle §u 36 ex. ř., nýbrž podle §u 39 čís. 5 ex. ř., domáháno-li se nepřípustnosti exekuce proto, ježto nebyl dlužníku doručen exekuční titul.

Směnečný platební příkaz, jenž nebyl řádně doručen, není exekučním titulem a nestal se jím ani tím, že dlužník za exekučního řízení předsevzal jednání, z nichž by snad mohlo býti usuzováno na schválení předchozího řízení.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1927, Rv I 1753/26.)